

ת"פ (ירושלים) 17549-01-24 - מדינת ישראל נ' סעיד אבו שנאר

ת"פ (ירושלים) 17549-01-24 - מדינת ישראל נ' סעיד אבו שנאר ע"י ואח'שלום ירושלים

ת"פ (ירושלים) 17549-01-24

מדינת ישראל

ע"י ב"כ, מר אלון חבר, מתמחה

נגד

1. סעיד אבו שנאר ע"י

ב"כ עו"ד יעקב ג'בר

2. עריף צלאח אלדין (עניינו הסתיים)

בית משפט השלום בירושלים

[07.04.2025]

כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

גזר דין לנאשם 1

1. הנאשם 1 (להלן גם: "הנאשם") הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בשתי עבירות כניסה לישראל שלא כדין, שתי עבירות התפרצות לדירה בצוותא ועבירת גניבה בצוותא, בגין שני אירועי התפרצות לדירות שיוחסו לו בשני אישומים. ביחס לאישום הראשון נקבע, כי ביום 31.12.23 בין השעות 00:00-23:00 הגיעו שני הנאשמים, אשר שהו בישראל שלא כדין, לדירת המגורים של מר אברהם מג'די בפסגת זאב, טיפסו למרפסת הצמודה לחדר השינה, שברו את מנעול הדלת ונכנסו אל הדירה. מיד ובסמוך נעצרו השניים על ידי כוח שיטור שהיה במקום והמתין להם. במהלך המעצר הנאשמים התפרעו בדירה, ניסו להימלט, השתוללו והקשו על הכוח לכבול אותם. כתוצאה ממעשי הנאשמים נגרם נזק לדלת המרפסת.

בשל כך הורשע הנאשם בעבירות כניסה לישראל שלא כדין והתפרצות למקום מגורים בצוותא כדי לבצע עבירה. ביחס לאישום השני נקבע, כי ביום 14.11.23 הגיעו הנאשם, אשר שהה בישראל שלא כדין, ואדם נוסף שזהותו לא ידועה, לדירה בשכונת הר-חומה, נכנסו לחצר הבית כשהם מחזיקים לום ומברג, עקרו סורגים של חלון באמצעות כלי הפריצה ונכנסו לבית, חיטטו בחפצים וגנבו 150 דולר ו-1,000 ₪, תכשיטים, מחשב נייד, נתב אינטרנט, מערכת אינטרקום וסכ"ם מכסף טהור, רכוש בשווי כולל של כ-87,000 ₪. בשל כך הורשע הנאשם בעבירות כניסה לישראל שלא כדין, התפרצות למקום מגורים בצוותא כדי לבצע עבירה וגניבה בצוותא.

2. ב"כ המאשימה ביקש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל אחד מהאישומים, שבין שנה ושלוש שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית, וביקש לגזור על הנאשם עשרים חודשי מאסר בפועל בגין כל אחד מהאישומים, וכן ביקש להפעיל את עונש המאסר המותנה שתלוי ועומד נגד הנאשם במצטבר לעונש שייגזר, כך שבסך הכל ייגזרו עליו 45 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי משמעותי לנפגעי העבירות.

המאשימה הדגישה בטיעוניה את הערכים המוגנים באמצעות העבירות שבביצוען הורשע הנאשם, את התחכום שנדרש לשם הוצאתן אל הפועל, את החומרה והסיכון הטמון בהן, ואת העובדה כי הנאשם אינו מקבל אחריות על מעשיו ומנסה להשליך האחריות על אחרים. עוד הדגישה המאשימה את עברו הפלילי המכביד של הנאשם, וטענה כי ענישה קודמת שהוטלה עליו כשלה מלהרתיעו. המאשימה תמכה עמדתה בפסיקה.

3. ב"כ הנאשם ביקש לקבוע מתחם עונש הולם אחד בגין שני האישומים, וטען כי העובדה שהמאשימה בחרה לכלול את שני האישומים בכתב אישום אחד, מלמדת על כך שמדובר באירוע אחד. ב"כ הנאשם ביקש לקבוע מתחם עונש הולם שבין 12 ו- 20 חודשי מאסר בפועל, וביקש להקל בעונשו של הנאשם.

ב"כ הנאשם הדגיש בטיעוניה את העובדה כי במהלך מעצרו באירוע נושא האישום הראשון, הנאשם נפצע פציעה לא פשוטה שכללה שבר בצלעות ונזקק לאשפוז בבית חולים. עוד הודגשו נסיבותיו האישיות של הנאשם והעובדה כי הוא נעדר מעמד בישראל בעוד שילדיו הם תושבי המדינה, על כל המורכבות הכרוכה בכך.

ב"כ הנאשם טען כי באירוע נושא האישום הראשון לא נגרמה סכנה כלשהי, שכן השוטרים ידעו מראש על האירוע והמתינו לו בבית, בעוד שתושבי הבית לא היו במקום. עוד נטען כי התנהלות המדינה במהלך החקירה הייתה נגועה בחוסר תום לב וכי גם בעובדה זו יש כדי להצדיק הקלה עם הנאשם. ב"כ הנאשם תמך אף הוא טיעוניה בפסיקה.

4. הנאשם בדברו האחרון תיאר את הקושי שלו לשהות במעצר, את העובדה כי ילדיו מתגוררים אצל חמותו, אשר סובלת ממחלה קשה וטען כי אין מי שיטפל בהם מלבדו.

5. למען שלמות התמונה יצוין, כי הנאשם 2, שותפו של הנאשם לאישום הראשון, הודה במיוחס לו בכתב אישום שתוקן לגביו ביחס לאישום זה, ובמסגרת הסדר טיעון שנערך עם המאשימה, נגזרו עליו 22 חודשי מאסר בפועל, הפעלת מאסר מותנה בחופף לעונש, שמונה חודשי מאסר על תנאי, הפעלת התחייבות, קנס כספי, פיצוי למתלונן, והתחייבות מתחם העונש ההולם.

6. הנאשם התפרץ לשתי דירות שונות, בשכונות מרוחקות זו מזו, בשני קצותיה של העיר, בפער זמנים של כחודש וחצי בין האירועים, ובכל פעם נפגעו קורבנות שונים שאין ביניהם שום קשר. לפיכך, חרף הדמיון במעשים, יש לראות בכל אחד מהאישומים אירוע נפרד לצורך קביעת מתחם העונש ההולם.

7. עבירות לפי חוק הכניסה לישראל נועדו להגן על ריבונות המדינה ועל זכותה לקבוע מי יהיו הבאים בשעריה, תוך סינון ומניעת כניסתם של מי שעשויים לסכן את בטחון המדינה ואת בטחון תושביה.

8. לא זו בלבד שהנאשם פגע בערכים המוגנים על פי חוק הכניסה לישראל, אלא שבשני האירועים שבהם נכנס לישראל עשה זאת על מנת לבצע עבירות, והדבר מוסיף חומרה מיוחדת למעשים.
9. עבירות ההתפרצות והגניבה נועדו להגן על קניינו של אדם, על שלומו ופרטיותו במקום שאמור להיות הבטוח ביותר עבורו. עבירות אלה פוגעות קשות בתחושת הביטחון האישית והציבורית.
10. בשתי ההזדמנויות מדובר בעבירות שנדרש בהן תכנון מראש, נדרשו התארגנות לצורך הכניסה לישראל ואיתור הבית המתאים לפריצה.
11. בכל אחד מהאירועים הנאשם ביצע את העבירות יחד עם אחר, ואולם מתוך הראיות עולה כי חלקו של הנאשם לא נפל מחלקיהם של האחרים בהוצאת התכנית העבריינית אל הפועל.
12. הסיכון הגלום בעבירות שכוללות כניסה לא מורשית לביתו של אדם הוא גדול ומשמעותי, בשל החשש להתפתחות מפגש אלים עם בני הבית. למרבה המזל, באף אחד מהאירועים לא נכחו בני הבית בדירות שנפרצו, ומשום כך מידת הסיכון פחתה. יחד עם זאת, הסיכון להתפתחות אלימה דווקא התממש באירוע נושא האישום הראשון, שבו הנאשם והאחר התנגדו למעצרים ונדרשה הפעלת כוח מצד השוטרים.
- זאת ועוד, הגם שבני הבית בשתי הדירות לא היו בתוכן בעת הפריצה, נקל לתאר את הפגיעה הקשה בתחושת ביטחון האישי שנגרמה להם, את עוגמת הנפש עקב הפלישה הלא מורשית למקום מגוריהם, ואת תחושת קיומה של סכנה תמידית האורבת להם, גם במקום הבטוח ביותר עבורם. כל אלה וודאי לא שכחו גם לאחר חודשים רבים.
13. לא נעלמה מעיני פציעתו החמורה של הנאשם במהלך האירוע נושא האישום הראשון, ואולם, גם לאחר שנתתי דעתי לאמור בסעיף 22 להכרעת הדין, פציעה זו היא תולדה של החלטתו של הנאשם להתפרץ לדירה כדי לגנוב. מכל מקום, גם השוטרים עצמם נפגעו כתוצאה מהתנהלותו התוקפנית של הנאשם במהלך המעצר.
14. בעוד שאירוע ההתפרצות נושא האישום הראשון נקטע בסיוע המשטרה, ומלבד הנזק לדלת המרפסת שנפרצה לא נגרם נזק ממוני נוסף, באירוע ההתפרצות נושא האישום השני נגרם נזק ממוני גדול שכן נגנב במהלכו רכוש רב שלא הושב.
15. עיון בפסיקה מלמד כי במקרים דומים בנסיבותיהם נגזרו עונשים שכללו רכיב משמעותי של מאסר בפועל. ראו למשל רע"פ 4121/23 שוויקה נ' מדינת ישראל (נבו 7.6.23); רע"פ 5990/21 עינאתי נ' מדינת ישראל (נבו 5.9.21); רע"פ 4830/20 סויסה נ' מדינת ישראל (נבו 8.7.20); רע"פ 2491/10 עאדל נ' מדינת ישראל (נבו 6.4.10); עפ"ג (חי') 33356-06-13 הדיב נ' מדינת ישראל (נבו 2.1.14), וראו גם גזר דינו של הנאשם 2 בתיק זה, אשר הורשע בגין אירוע התפרצות אחד בלבד.

אמת, ניתן למצוא גם פסקי דין שבהם הוטלו עונשים קלים יותר בדמות מאסר בעבודות שירות, ואולם מדובר במקרים בהם בתי המשפט הקלו עם הנאשמים וגזרו עונש הנמוך ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום (ראו למשל ת"פ (שלום ת"א) 48618-09-17 מדינת ישראל נ' מסיקה (נבו 8.11.21) והפסיקה הנזכרת שם, כמו גם מרבית פסקי הדין שהוגשו על ידי ההגנה).

16. משעה שעבירות הרכוש בוצעו על ידי מי שנכנס לישראל שלא כדין כדי לעבור עבירות, סברתי כי ראוי ליתן ביטוי לנסיבות אלה במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, מעבר למתחמים השגורים בפסיקה ביחס לעבירות התפרצות לדירת מגורים. עם זאת, לא אחמיר עם הנאשם מעבר לעמדת המאשימה, ואקבע ביחס לכל אחד מהאישומים מתחם עונש הולם שבין שנה ושלוש שנות מאסר בפועל לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי לנפגעי העבירות. העונש המתאים לנאשם

17. הנאשם כבן 44, ולו עבר פלילי מכביד, הכולל שבע הרשעות קודמות בעבירות כניסה לישראל שלא כדין, התפרצות לדירת מגורים או מקום תפילה, גניבה, היזק לרכוש, החזקת מכשירי פריצה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בגין עבירות אלה הוא נידון לעונשי מאסר, לעיתים לתקופות קצרות ולעיתים לתקופות ממושכות. הרשעתו האחרונה של הנאשם היא משנת 2022 בעבירות כניסה לישראל שלא כדין ובגינה הוטלו עליו ארבעה חודשי מאסר ועונשים נלווים.

18. מובן כי אין מקום להחמיר עם הנאשם בשל עמידתו על כך שתובאנה ראיות להוכחת אשמתו, ואולם מובן עוד, כי הנאשם אינו זכאי להקלות הניתנות למי שמקבל אחריות על מעשיו. קבלת אחריות על ביצוע מעשי עבירה מבטאת הכרה בפסול שבהם ומפחיתה את הסיכון להישנותם. נסיבה זו אינה מתקיימת אצל הנאשם, והיא מחייבת מתן משקל ממשי לשיקולי הרתעה אישית.

19. שיקולי ההרתעה האישית וההגנה על שלום הציבור מקבלים משנה תוקף לנוכח העובדה כי הנאשם ביצע את העבירות כאשר תלוי ועומד לחובתו עונש מאסר מותנה בר הפעלה בן חמישה חודשים. עובדה זו, לצד עברו הפלילי המכביד של הנאשם הכולל כאמור, גם הרשעות בעבירות הדומות לעבירות שבהן הוא הורשע בתיק זה, מלמדים על כישלון ההרתעה על ענישה קודמת ומחייבים, בהעדר כל אופק לשיקום, החמרה בעונשו של הנאשם. בשל כך יש להפעיל את עונש המאסר המותנה במצטבר לעונש שנגזר על הנאשם, על מנת לבטא את המשמעות המעשית של ענישה מותנית.

20. נתתי דעתי לטענות הנאשם בדבר הפער בין העדר מעמד משל עצמו בישראל, לעובדה כי ילדיו הם תושבי המדינה. לא פורטו גילאיהם של הילדים, ואולם אחד מהם העיד בבית המשפט, וככל הנראה לא מדובר בפעוטות. מכל מקום, העובדה כי ילדיו של הנאשם הם תושבי ישראל מקימה חשש כי הנאשם יוסיף ויכנס לישראל שלא כדין, ואף יבצע עבירות נוספות כשהוא נמצא במדינה, וגם עובדה זו מחייבת מתן משקל לשיקולי הרתעה אישית.

21. מכלול הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות מוביל למסקנה כי יש לגזור על הנאשם עונשים המצויים בחלקם האמצעי-עליון של מתחמי העונש ההולמים שנקבעו.

- בגין כל אירוע התפרצות יש לגזור על הנאשם עונש דומה לעונש שנגזר על הנאשם 2 שהורשע בגין אירוע אחד בלבד- 22 חודשי מאסר בפועל. עם זאת, על מנת שיהיה לנאשם פתח תקווה לשיקום חייו לאחר השלמת העונש, מצאתי כי יש לחפוף במידה מסוימת בין העונשים שיוטלו בגין כל אחד מהאישומים. לפיכך, אני גוזרת עליו את העונשים הבאים:
- א. 36 חודשי מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 1.1.24.
- ב. עונש המאסר המותנה בן חמישה חודשים שנגזר על הנאשם ביום 25.5.22 במסגרת ת"פ 52535-04-22 של בית משפט השלום בירושלים יופעל במצטבר לעונש שנגזר.
- בסך הכל ירצה הנאשם 41 חודשי מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו.
- ג. חמישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירה לפי חוק הכניסה לישראל התשי"ב-1952.
- ד. תשעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירת עבירה מסוג פשע לפי פרק י"א לחוק העונשין התשל"ז-1977.
- ה. שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת עבירה מסוג עוון לפי פרק י"א לחוק העונשין התשל"ז-1977, למעט עבירת החזקת רכוש חשוד כגנוב.
- ו. פיצוי לנפגע העבירה באישום הראשון, עד תביעה 1 בכתב האישום המתוקן, בסך 5,000 ש"ח.
- פיצוי לנפגעת העבירה באישום השני, עדת תביעה 12 בכתב האישום המתוקן, בסך 15,000 ₪.
- בסך הכל ישלם הנאשם פיצוי בסך 20,000 ₪ שישולמו עד ליום 1.8.25.
- ז. קנס בסך 2,000 ₪ או עשרים ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.9.25.
22. על הנאשם לשלם את הקנס לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:
- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
 - מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון *35592-*****
 - במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).
23. המוצגים יושמדו או יחולטו בהתאם להחלטת רשם המוצגים, ובכפוף להוראות כל דין.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.
- ניתן היום, ט' ניסן תשפ"ה, 07 אפריל 2025, בנוכחות הצדדים.